

ΚΥΨΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι: Δρ. ν. 6.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΘΩΩΝ ΡΕΝΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΦΥΛΛ. 9.

ΑΡΘΜΟΣ 33,

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 31 Μαρτίου 1886

ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΣ

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλ.)

Εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον εἰς ὃ καὶ ὁ Μιχαήλ Ἄγγελος, ἐφοῖτα καὶ ἕτερος παῖς Γρανάκης τὸ ὄνομα, ὅστις λαθραίως τῷ ἐδάνειζε προτυπώματα εἰς ἀπεικόνισμα· καὶ ἡμέραν τινὰ προέτρεψεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπισκεφθῇ τὸν διδάσκαλόν τευ Γκιρλανδάιον (Chirlandaio) ὅστις λίαν φιλοφρόνως τὸν ὑπεδέχθη ἐρωτήσας αὐτὸν ἂν εἴχῃ τι νὰ τῷ δείξῃ. Ὁ μικρὸς Μιχαήλ εὐλαβῆς καὶ ἀγέρωχος τὴν φύσιν, ἡρυθρίασε καὶ μὴ δίδων ἀπάντησιν ἐκλινε τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἐνθαρρυνθεὶς ἐξήγαγεν ἀνάγλυφον ὅπερ λίαν ἐπιπόνως καὶ ὑπομονητικῶς εἶχε χρωματίσει. Ἦτο ἔργον τοῦ Μαρθενίου Shoen Ὁλλανδοῦ, καὶ παρίστανε τὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου πειρασμόν.

Τὸ ἀντικείμενον καλῶς ἠδύνατο νὰ καταθέλῃ τὴν ἐνθερμον τοῦ παιδὸς φαντασίαν. Ἀπεικόνιζε πληθὺν φρικτῶν διαβόλων διὰ ροπάλων ἐρεθιζόντων τὸν ἅγιον ἀσκητὴν. Οὐ μόνον ὁ Μιχαήλ κατέστησε πολυτιμότεραν τὴν εἰκόνα διὰ τῆς τῶν σκιῶν ἀντι-

θέσεως καὶ τῆς τῶν χρωμάτων λάμψεως, ἀλλὰ ἀνέλαβε τὴν τοῦ ἱκνογραφήματος διασκευὴν κατὰ τὸ δοκοῦν, δίδων παράδοξον σχῆμα εἰς τινὰ πρόσωπα, καὶ ἀπεικάζων τοὺς στυγεροὺς ἐκείνους δαίμονας κεχηνότας καὶ ἀνωρθωμένους τὰς τρίχας ἔτι φρικωδεστέραν ἀνέδειξε τὴν ὄψιν των καὶ ἐκ βαναύσου ἔργου ἀρχέτυπον εἰκόνα ἐξήγαγεν.

Ὁ διδάσκαλος ἐκθαμβος καὶ ὑπὸ φόβου βασανιζόμενος περὶ τῆς προώρου τοῦ παιδὸς εὐφυίας, σιωπηλῶς παρετήρει τὸ ἔργον διαλογιζόμενος νὰ ἀποσβέσῃ διὰ ψυχρᾶς περιφρονήσεως τὴν ἀναφυσμένην ἐκείνην δόξαν ἐπαπειλοῦσαν νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν τῶν ἄλλων· ἀλλὰ τέλος ὁ θαυμασμὸς ὑπερίσχυσε τοῦ φόβου. Ἀνέκραξεν ὅτι οὐδέποτε εἶδεν ἔργον ὠραιότερον, καὶ νεύων πρὸς τὸν παῖδα προσμειδιῶν εἶπεν· Ἀστὴρ ἐστὶ ἀνατέλλων δυνάμενος νὰ ἐπισκοτήσῃ πολλὰ ἄστρα τὸ νῦν φωτοβόλα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὑπὸ δορυφόρων ἐστεμμένα.

Τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Δομίνικος Γκιρλανδάιος ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ Βωναρόττη. Ἐκ τῆς φιλόφρονος ὑποδοχῆς πεποισθὼς τῷ εἶπε

— Κύριε Βωναρόττη, ἔρχομαι ἵνα σᾶς αἰτήσω χάριν ἣν ἐλπίζω δὲν θὰ μοὶ ἀποποιηθῇτε.

— Ὁμιλήσατε, κύριε Γκιρλανδάιε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον συνάγων τὰς ὁφρὺς, ὥσπερ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΜΕΤΕΩΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ3.41.Φ6.0036

σύνηθές ἐστὶ παρὰ τοῖς ἐπαγγελλομένοις δημόσια ὑπουργήματα καίτοι φύσει εὐπροσηγόροις. «Χρῆζετε συμβουλῆς; διαθέσατε τὴν πεῖραν μου. Δεῖσθε χρημάτων; τὸ βαλάντιόν μου σὰς ἀνήκει.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μοὶ εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε λοιπόν, κύριε Γκιρλανδάιε;

«Ὁ τεχνίτης ἐταλάντευετο πρὶν ἢ ἐκφράσῃ αἰτήσιν τοσοῦτον δυσχερῆ, σκεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν τὸ δύστροπον ἦθος τοῦ γηραιοῦ ἐκείνου κυρίου. Ἀλλὰ ὑποκρύπτων τὴν ταραχὴν ὑπὸ τὴν κατὰ δύναμιν φυσικωτέραν ὄψιν, ἀπήντησε. — Σὰς αἰτῶ τὸν υἱόν σας ὅπως τὸν ἀναδείξω μέγαν τεχνίτην.

Εἰς τοιαύτην παράδοξον πρότασιν ὁ ἄρχων ἐξηγέρθη ἐκ τοῦ κλιντηρίου διαλογιζόμενος νὰ ρίψῃ τὸν τεχνίτην ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ κρατῶν τῆς ὀργῆς του, ἔνεκεν αἰφνιδίου μεταβολῆς αἰσθημάτων, μετεπέμψατο τὸν υἱόν, καὶ βλέπων ἀστραπὰς, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν πρὸς τὸν ἐντρομον ζωγράφον, ἐπιθυμοῦντα ἴσως νὰ εὐρεθῇ ἀλλαχοῦ, ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔβαψε τὸν κάλαμον εἰς τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἔγραψεν ἐπὶ περγαμνῆς εἰς ἐπήκοον αὐτῶν.

— Ἐν ἔτει 1482 τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου. Ἐγὼ ὑποφαινόμενος τίθημι τὸν υἱόν μου Μιχαὴλ Ἀγγελον παρὰ Δομηνίκῳ καὶ Δαυὶδ Ghirlandaio ἐπὶ τρία ἔτη ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους· ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος ὑποχρεοῦται νὰ διαμενῇ ἐπὶ τρία ἔτη παρὰ τοῖς διδασκάλοις αὐτοῦ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ζωγραφικῆς καὶ νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι διατάξωσιν αὐτῶ· καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς ὑπηρεσίας του ὁ Δομηνίκος καὶ Δαυὶδ Ghirlandaio θέλουσι τῶ μετρήσει εἴκοσι τέσσαρα φλωρίνια, ἑξ τὸ πρῶτον ἔτος, ὀκτώ τὸ δεύτερον καὶ δέκα τὸ τελευταῖον.

Νῦν δὲ, κύριε Δομηνίκε, προσέθετε σοβαρῶς, ὅτε μοὶ δώδεκα λίρας εἰς πρώτην δόσιν. Ὁ Βωναρόττης τὰς λέξεις ταύτας προφέρων ἐκωριεύετο ὑπὸ λύπης ἀλλὰ πλήρης ἀξιοπρεπείας. Ὁ Βροῦτος ὑπογράφων τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν κατὰ τῶν υἱῶν του δὲν εἶχε ἄλλην φωνὴν οὐδ' ἄλλην ὄψιν λέγων

Ite, o littori; e avointi
Sieno i rei tutti alle collone; e cada
La mannaia sour'essi.

(Alfieri, Bruto I Atto V)

«Ὁ τεχνίτης ἐπλήρωσε πάραυτα τὴν συμπφωνηθεῖσαν τιμὴν μὴ θέλων νὰ παροργίσῃ περισσότερον τὸν ὀργίλον πατέρα ὅστις δακτυλοδεικτῶν τὸν υἱὸν αὐστηρῶς, προσέθεσε, λάβετε μεθ' ὑμῶν τὸν υἱόν μου, ἀπὸ τοῦδε σὰς ἀνήκει. Ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος ἐγκατάλειψε σκιρτῶν τὴν πατρῶαν ἐστίαν καὶ φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν ἔδωκε σημεῖα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

(ἀκολουθεῖ)

Φ. ΔΙ ΜΕΝΤΟΣ.

ΗΘΠ, ΕΘΙΜΑ, ΚΑΙ ΔΟΣΕΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

Φίλε Πνευματικέ,

Ἐπιθυμοῦσα ἀπὸ σὲ μία χάρη. Ἐχω μίαν ὑπηρετρία πολὺ χριστιανικὴν. Μὰ πολὺ χριστιανικὴν. Ἀλλὰ, ἐννοεῖται, χριστιανικὴν κατὰ τὸν κοινῶς ἐννοούμενον τρόπον. Δηλαδή, — τώρα ποῦναι Μεγάλῃ-Σαρακοστή, τὸ τετραδοπαράσκευον δὲν τρώει τὸ λάδι. Ἐχει ὅμως, ὅαν ἄνθρωπος κ' ἐκείνη, τὸ ἐλάττωμά της. Τῆς ἀρέσει παρὰ πολὺ τὸ ξένο πᾶμμα, καὶ μὲ φένει, Πνευματικέ μου, μὲ φένει ᾧ κλεψιά! Δὲ μ' ἄφησε μαντίλι.....δὲ μ' ἄφησε σκαρτσούνι... δὲ μ' ἄφησε τίποτις ἀπὸ τὰ συγυριαμου... κι' ἂν ἐξακόλουθῇσωμ' ἔτσι, δὲν θ' ἀργήσῃ ποῦ τὸ σπῆτιτς νὰ γιομίσῃ, καὶ τὸ δίκόμου ν' ἀδιάσῃ.

Τῶρ' ἀκούω πῶς σκοπεύει ν' ἀλθῇ νὰ ξεμολογηθῇ ᾧ Αἰδεσιμότητάςου· ἐπειδὴ σημώνει ἡ Μεγάλῃ Ὑδομάδα, καὶ θέλει, ταχτικᾶ ξεμολογημένη καὶ συχωρεμένη ἀπὸ τὸν πνευματικότης, ν' ἀξιωθῇ νὰ λάβῃ καὶ τὰ Ἀχραγὰ Μυστήρια.

Ἐπιθυμοῦσα ὁθεν, Πνευματικέ φίλε μου, νὰ δράξῃς τὴν εὐκαιρία τῆς ἐξομολογήσεώς της, διὰ νὰ τῆς ἐνθυμίσης τὴν ὀγδόην, ἂν δὲν σφαλῶ, ἐντολήν, τὴν ἐπι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΤΑΤΕΙΟ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΑ
ΣΤΑΤΕΙΟ

βάλλουσιν τὸ Μὴ κλέψῃς. Ὡς ἀκόμη καὶ τὴν ἄλλην, ὅπου φαίνεται νὰ ἦναι ἐπανάληψη τῆς πρώτης, τοῦ, Μὴ ἐπιθυμήσης κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ πλησίον σου.

Σὲ παρακαλῶ, Αἰδουσιμώτατε, νὰν τὴν κάμῃς νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ πιστέψῃ ὅτι, ὡς καὶ τὸ Μὴ κλέψῃς, (ἔπειτ' ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ τετραδοπαράσκευου), ἔχει κ' ἐκεῖνο τὴν ἀξίαν.

Πρέπει, φίλε πνευματικέ μου νὰ κάνωμε ὥστε ἡ θρησκεία νὰ ἐνεργῇ ἀπάνου σ' αὐτὴν ἄλλως, καταντᾷ ἀσκοπῇ.

Πεποιθὼς ὅτι θάχω τὴ συγκατάθεσίν σου, εἶμαι ὁ φίλος

ΑΝΔ. ΑΛΣΚΑΡΑΤΟΣ.

EMMELINA

(ἐκ τῶν τοῦ *Alfred de Musset*)

Μετάφρασις

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΑΝΕΣΗ,

I

ΕΝΘΥΜΕΙΣΘΕ ἀναμφιβόλως κυρία τοὺς γάμους τῆς δεσποινίδος Δουβάλ. Καίτοι δὲν ὠμίλησαν περὶ αὐτῶν ἢ μίαν ἡμέραν ἐν Παριείοις, ὡς ὁμιλεῖ τις ἐκεῖ περὶ παντός, τοῦτο ἦτο μία σύμπτωσις ἐν κύκλῳ τινὶ ἀνθρώπων. Ἐὰν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη ἦσαν κατὰ τὸ ἔτος 1825. Ἡ δεσποινὶς Δουβάλ ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου δεκκοκταέτις μὲ εἰσοδήμα ὀγδοήκοντα χιλιάδων λιτρῶν. Ὁ Δὲ Μαρσὰν ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη δὲν εἶχεν ἢ τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ ἐλπίδας τινὰς νὰ φθάσῃ ποτὲ εἰς βαθμὸν πατρικίου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου του, ἐλπίδας ὅτι ἡ περίοδος τοῦ Ἰουλίου παρήλθε· ἄλλως τε δὲν εἶχε περιουσίαν καὶ ἱκανῶς μεγάλην παραλυσίαν νεανικήν. Παρήτησε λέγουσι τὸ τρίτον πάτωμα ἐπιπλωμένης οἰκίας ὅπως ὀδηγήσῃ τὴν δεσποινίδα Δουβάλ εἰς Saint Roch καὶ εἰσελθὼν μετ' ἐκείνης εἰς ἓν τῶν ὠραιότερων ξενοδοχείων τοῦ Saint Honoré. Ἡ παράδοξις αὕτη συγγένεια γενομένη κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπερισκέπτως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς ἐξηγήσεις, ὧν οὐδεμία ὑπῆρξεν ἀληθὴς, διότι πάση δυνάμει ἐζήτουν νὰ εὗρω-

σιν ἑκτακτον αἰτίαν εἰς ἄχρηστον γεγονός. Λεπτομέρειαι τινες ἀναγκαῖαι ὅπως ἐξηγήσωσι τὰ πράγματα ταῦτοχρόνως· δὲ δώσωσιν ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἡμετέρας ἡρώδους.

Ὅτε ἡ Ἑμμελίνα ἦτο παιδίσκη, ἦτο ταραχώδης, ἐπιμελής, φιλάσθενος καὶ ἰσχυρογνώμων· ἐν διαστήματι δὲ δέκαπέντε ἐτῶν, κατέστη νεᾶνις ἐρυθρόλευκος, ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἀναστήματος καὶ χαρακτῆρος ἀνεξαρτήτου. Εἶχεν κάλλος ὁμοιότητος ἀσυγκρίτου, καὶ μεγάλην ἀμεριμνίαν, μὴ δεικνύουσα δέλησιν ἢ εἰς ὑπερέκέντα τὴν καρδίαν της. Δὲν ἐγνώριζε στενοχωρίας, ἀλλὰ πάντοτε μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, οὐδὲν ἄλλο εἰργάζετο ἢ ὑπερτὴν ὑπαρξίσει. Ἡ μήτηρ της ἦτις ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα της καὶ τὴν ἡγάπα, ἀπῆτει δι' ἐκείνην τὴν ἐλευθερίαν ταύτην πρὸς ἣν ἐξίσσυτο, ἔχουσα ἐλλείψεις ἐν τῇ διευθύνσει, διότι φυσικὴ τις ὁρεξις σπουδῆς καὶ ζέσις ἀγγιχοῖς εἰσὶν οἱ μόνοι διδάσκαλοι διὰ τὰ καλογεννημένα πνεύματα. Τὸ πνεῦμα τῆς Ἑμμελίνας ἐνέκλειε τοσαύτην σοβαρότητα ὅσν καὶ εὐθυμίαν, ἀλλ' ἡ ἡλικία της καθίστα τὴν τελευταίαν ταύτην ιδιότητα ἐξοχωτέραν. Πολὺ πρὸς τὴν σκέψιν κλίνουσα ἔσπευδεν εἰς τὰς σοβαρότερας μελέτας ἀσειζομένη, καὶ μὴ ἀτενίζουσα ἢ τὸ κωμικὸν μέρος τοῦ ἀντικειμένου. Τὴν ἤκουον θορυβωδῶς γελῶσαν καὶ συνέβαινεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ν' ἀφυπνίζῃ τὴν γείτονά της ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός διὰ τῆς θορυβώδους εὐθυμίας της.

Ἡ φαντασία της λίαν ἄσματος ἐφαίνετο ἐπιδεκτικὴ ἐνθουσιασμοῦ. Διήρχετο τὴν ἡμέραν σχεδιάζουσα ἢ γράφουσα, καὶ ἐὰν ἤχος τις τῆς ὁρέξεώς της τῇ ἐπῆρχετο κατὰ νοῦν παρήτει πάραυτα ὅλα καὶ τοποθετούμενη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἑκατοντάκις ἔπαιζε τὸν εὐνοούμενον ἦχον, καθ' ἅπαντας τοὺς τόμους. Ἦτο ἐχέμυθος, καὶ οὐδόλως εὐπιστος, δὲν ἦτο ποσῶς ἐκκεχυμένη εἰς φιλίας, καὶ εἶδος αἰδοῦς τῇ ἀνθίστατο, ὁμιλούσης περὶ τῶν αἰσθημάτων της. Ἠγάπα νὰ λύῃ τὰ μικρὰ προβλήματα ἅτινα καθ' ἕνα βῆμα παρουσιάζονται ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ ἀπέδιδεν ἑαυτῇ ἱκανῶς παραδόξους ἡδονὰς ἕως βεβαίως ἐκεῖνοι οἵτινες τὴν περιεσφίγγον δὲν ὑποπτεύοντο· ἀλλ' ἡ περιέργειά της εἶχε πάντοτε ὄριον τὸν πρὸς ἑαυτὴν σεβασμὸν, καὶ ἰδοὺ ἐν μεταξὺ τῶν ἄλλων παράδειγμα.

Ἐσπούδαζε καθ' ἑκάστην εἰς αἶθουσαν ἔνθα εὐρίσκετο μεγάλη ὑαλὴν βιβλιοθήκη περιέχουσα περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας τόμους· ἡ κλεῖς ἦτο εἰς τὴν κλειθρὰν, ἀλλ' ἡ Ἑμμελίνα ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐγγίσῃ ποσῶς ἐκεῖ· αὕτη ἐφύλαττε πάντοτε εὐσυνειδήτως τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀλλ' εἶχε τὴν μανίαν ἅπαντα νὰ μανθάνῃ· ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς

αὐτὴν ἦτο νὰ θεωρῇ τὰ βιβλία διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· τοιοῦτοτρόπως ἐγνώριζε ὅλας τὰς ἐπιγραφὰς ἐκ στήθους, διέτρεχεν ἀλληλοδιχόπως ὅλας τὰς σειράς καὶ ὅπως φθάνη τὰς ὑψηλοτέρας ἐνέπηγε κάθησιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Διὰ κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τόμου ὃν τῇ ἐζήτουν, καὶ ἡγάπα τοὺς συγγραφεῖς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν συγγραμμάτων τῶν.

Ἐν ταύτῃ τῇ αἰθούσῃ ἦτο μικρὰ τράπεζα πλησίον μεγάλου παραθύρου ὅπερ ὑπερέκειτο αὐλῆς ἀρκούντως σκιερᾶς. Φίλος τις τῆς μητρὸς τῆς παθετηρήσεν εἰς τὴν Ἑμμελίαν τὴν μελαγχολίαν τοῦ δωματίου τῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἠσθάνθη τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τῆς διαθέσεώς τῆς. Οἱ νέοι οἵτινες κεντῶσι τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοῦ ὕλικου εὖ εἶναι κατετάσσοντο ὑπ' ἐκείνης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μηχανικῶν. Πάντοτε ἀσκεπῆς, τὴν κόμην ἄτακτον, περιφρονοῦσα τὸν ἄνεμον, τὸν ἥλιον, πύχαριστεῖτο νὰ βρέχηται, παρεδίδοτο εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς ὅλας τὰς ἐπιπόλους ἐξασκήσεις ὡς ἐκεῖ νὰ εἶχε διέλθει ὅλον τῆς τὸν βίον· ἐπτά ἢ ὀκτὼ λεῦγαι ἱππασίας δι' ἐκείνην ἦσαν παιδιὰ· πεζῶς πορευομένη περιεφρόνει ὅλον τὸν κόσμον, ἔτρεχε, ἀνεριχᾶτο εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐὰν δὲν ἐβιάζε τις ἐπὶ τοῦ ἀμαξοδρομίου μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος, ἐὰν δὲν κατέβαινε τὰς κλίμακας ἔρπων, ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ἔπραττε διὰ σοβαρότητα. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡγάπα νὰ δραπετεύῃ μόνῃ ὅπως παρατήρῃ ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ μὴ βιάσῃ οὐδένα. Ἡ ἐπιθυμία τῆς αὐτῇ διὰ τὴν μόνωσιν καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἣν εἶχε ἐξερχομένη ὅτε ἦτο κακὸς καιρὸς συνέτειναν ἔλεγεν εἰς τὴν βεβαιότητα ὅτι δηλαδὴ τότε δὲν θὰ ἤρχοντο νὰ τὴν ζητήσωσι περιφερομένην. Πάντοτε ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῆς ἀλλοκότου ταύτης ιδέας εἰς κινδύνους καὶ φόβους· ἐτίθετο ἐν καιρῷ βροχῆς ἐν πλοιαρίῳ καὶ ἐξήρχετο τοιοῦτοτρόπως ἐκ τοῦ δάσους ἔνθα ὁ ρύαξ διήρχετο χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν ποῦ θ' ἀποβιβασθῇ. Δὲν θὰ ἐξηγήσω πῶς τὴν κατέλιπον εἰς τοσοῦτους κινδύνους. Πλὴν τούτων τῶν μηχανῶν ἡ Ἑμμελίνα ἦτο σκώπτῃς· εἶχε θεῖον τινὰ ὀλοσπρόγγυλον, γελῶντα βλακωδῶς, ἄνδρα ἐξοχόν. Τὸν κατέπεισεν ὅτι τῷ ὁμοιάζει κατὰ τὴν μορφήν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦτο μετ' ἀποδείξεων γέλωτα προξενουσῶν καὶ νεκρῶ· ἐκ τούτου ὁ χρηστός θεὸς ἐξέφρασε διὰ τὴν ἀνέψιάν του φίλτρον ἀπεριόριστον· ἔπαιξε μετ' ἐκείνου ὡς μετὰ παιδός, καὶ ἐπῆδα ὅταν ἐφθανε εἰς τὸν λαίμῳ, καὶ ἀνεριχᾶτο ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ μεγαλειτέρα τέρψις τῆς διαβολεμμένης ἦτο ν' ἀναγκάσῃ τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἄλλως τε λίαν σοβαρὸν, ν' ἀναγνώσκῃ μεγαλοφώνως, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο, δύσκολον, ἐπεὶ δι-

σχυρίζετο ὅτι τὰ βιβλία δὲν παρεῖχον οὐδεμίαν ἐννοιαν, καὶ τοῦτο ἀπεδεικνύετο ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ στίζῃ· ἀνέπνεε ἐν μέσῳ τῶν φράσεων, μὴ ἔχων δι' ὀδηγὸν ἢ τὸ μέτρον τῆς πλοῆς τοῦ ὁποῖα ἐννοεῖται σχολαστικότης! καὶ τὸ παιδίον ἐξεκαρδίζετο γελῶν, προσθετέον ὅτι ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγέλα ὅτε ἐδιδάσκοντο τραγωδίαί, ἀλλὰ εὗρισκε ἐνίοτε μέσον νὰ συγκινηταί εἰς τὰς εὐθύμους κωμωδίας. Συγχωρήσατε κυρία τὰς παιδαριώδεις ταύτας λεπτομερείας αἰτίνας ζωγραφίζουσι κακομαθημένο παιδί· πρέπει νὰ νοήσῃτε ὅτι ὅμοιος χαρακτήρ ἔμελλε βραδυτέρων νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ οὐχὶ κατ' ἐκείνην τῆς κοινῶνίας. Ἐν ἡλικίᾳ δέκα καὶ ἑξῆτων ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θεὸς πορευθεὶς εἰς Σουηδίαν συνεπεριέλαβε μετ' ἑαυτοῦ τὴν Ἑμμελίαν· εἰς τὴν θεῶν τῶν ὁρέων ἐνόμισέ τις ὅτι ἔχασε τὸν νοῦν τῆς, τοσοῦτον αἱ παραφοραί τῆς ἐκ χαρᾶς ἐφαίνοντο ζωηραί. Ἐφώναζεν, ἐπέτα ἐκ τῆς ἀμάξης· ἔτρεχε νὰ βυθίξῃ τὸ μικρὸν αὐτῆς πρόσωπον ἐν τῇ πηγῇ ἥτις ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ βράχου. Ἀνεριχᾶτο ἐπὶ τῶν ὁρέων ἢ κατέβαινε μέχρι τῶν χειμάρρων ἐν τῷ τῶν θαλάσρων συνῆγε λίθους καὶ ἰσοδόμει τὰ ἀπημβλυμένα. Εἰσῆλθεν ἡμέραν τινα εἰς τινα καλύβην καὶ δὲν ᾔθελε πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν· ἔπρεπε σχεδὸν νὰ τὴν ἀρπάσωσι, καὶ ὅταν ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ ὀχήματος προσεφώνει τοῖς χωρικοῖς κλαίονσα «Ἄχ! φλοι μου μ' ἀφήνετε καὶ φεύγω.»

Οὐδὲν ἔχνος φιλαρεσκείας δὲν ἐφάνη εἰσέτι ἐν ἐκείνῃ ἔως ὅτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Εἶνε ἄρα γε κακὸν τὸ νὰ εὐρίσκηται τις ριπτόμενος ἐν τῇ ζωῇ ἄνευ μεγάλων ἀποφθεγμάτων ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ; Ἄγνοα. Ἐξ ἄλλου δὲν συμβαίνει συχνάκις νὰ περιπίπτωμεν εἰς κίνδυνον θέλοντες νὰ τὸν ἀποφύγωμεν; Μάρτυρες τὰ δυστυχῇ ἐκεῖνα πλάσματα εἰς ἃ ἐζωγράφησαν φοβεράς περὶ ἐρώτος περιγραφὰς, ἅτινα εἰσέρχονται εἰς αἵθουσαν ἔχοντα τὰς χορδὰς τῆς καρδίας τεταναμένους ὑπὸ τοῦ φόβου, καὶ ἅτινα εἰς τὸν ἀσθενέστερον στεναγμὸν ἀντηχοῦσιν ὡς αἱ χορδαὶ τῆς ἄρπης. Περὶ ἐρώτων ἡ Ἑμμελίνα ἦτο ἀμαθὴς, ἀνέγνωσε μυθιστορήματά τινα ὁπόθεν εἶχεν ἐκλέξει συλλογὴν ἐξ ἐκείνων ἃς ὠνόμαζε αἰσθηματικὰς, κεφάλαιον ὅπερ διηγείτο διὰ τρόπον διασκεδαστικοῦ. Ὑπεσχέθη νὰ ζῇ μοναδικῶς μόνον θεωμένη. Ἀμέριμος περὶ τῆς φιλαρεσκείας, περὶ τῆς μορφῆς τῆς, περὶ τῆς ζωηρότητός τῆς, πορευομένη εἰς χορὸν ἔβατεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἄνθος μὴ παρασσομένη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς κόμης τῆς, ἐνεδύετο ἐσθῆτα ἐκ λεπτοῦ ἀρκίου ὑφάσματος, καὶ χωρὶς νὰ κατοπτρίζεται τὰς τῆς πέτρας τοῦ χρόνου ἀνεχώρει φειδρά.

Ἐννοεῖτε ὅτι διὰ τὴν περιουσίαν τῆς (διότι ζωῆς τῆς μητρὸς τῆς ἢ προῆς τῆς ἦτο σημαντικὴ) τῇ ἐγένοντο καθ' ἐκάστην προτάσεις· οὐδεμίαν ἀνευ ἐξετάσεως ἀπεποιεῖτο· ἀλλ' αἱ διαδοχικαὶ αὗται ἐξετάσεις δὲν ἦσαν δι' ἐκείνην ἢ εὐκαιρία πρὸς γέλωτα· ἐμέτρα τοὺς νέους ἐκ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, μετὰ σταθερότητος ἦν δὲν εἶχον συνήθως εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς· ἀκολούθως τὴν ἐσπέραν περιεκλεισμένη μετὰ τῶν καλῶν φίλων τῆς, παρίστανεν αὐταῖς τὴν πρῶτὴν συνέντευξιν· ἡ φυσικὴ ικανότης πρὸς τὴν μίμησιν ἀπέδιδεν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην τέλειον κωμικὸν τρόπον· ἐκεῖνος εἶχε τὸ ἦθος ὀληρόν, οὗτος ἦτο προπετής, ὁ εἰς ὠμίλει διὰ τῆς ρινὸς, ὁ ἕτερος ἐχαιρέτα ἀνὰ π ο δ α. Κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον τοῦ θεῖου τῆς εἰσήρχετο, ἐκάθητο, ἐπολυλόγει, περὶ θροχῆς, περὶ καλοκαιρίας, ὡς εἰς πρῶτῃ ἐπίσκεψιν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐψαυεν ἀκροθιγῶς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ ἐγκαταλείπουσα ἀποτόμως τὸ μέρος τῆς ἀνεκἀγχάζεν. Ἀποφασιστικὴ ἀπάντησις ἦν δύναται νὰ φέρωσιν εἰς τοὺς μνηστῆρας τῶν.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ εὐρίσκετο πρὸ τοῦ κατόπτρου τῆς διευθετοῦσα τὰ ἄνθη τῆς, μετ' ὀλίγον περισσότερας τέχνης τῆς συνήθους· ἦτο ἡ ἰδία ἡμέρα μεγάλου γεύματος, καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς τῇ ἐπέθετε νέον τινὰ ἐπενδύτην, ὅστις δὲν ἦτο τῆς ὁρέξεώς τῆς. Παλαιὸν ἄσμα μελοδράματος δι' οὗ τὴν ἐθαυκάλιζον τῇ ἤρχετο κατὰ νοῦν. «Ὅταν ζητῇ τις ν' ἀρέσκη εἰς τοὺς ἐραστὰς πλησιάζει νὰ φλογισθῇ.»

Ἡ προσοχὴ ἦν διήγειραν αἱ λέξεις αὗται αἰφνης τὴν ἐβύθισαν εἰς μοναδικὴν ἀνησυχίαν. Διέμεινε ρεμβώδης ὅλην τὴν ἐσπέραν, καὶ πρῶτην φορὰν τὴν εἶδον κατηφῇ.

Ὁ κ. Δὲ Μαρσάν ἐφθασε τότε ἐκ Στρασβούργου ἔνθα ἦτο τὸ σύνταγμα· ἦτο εἰς τῶν ὠραιότερων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἡδυνάτο τις νὰ ἴδῃ, ἀγέρωχος καὶ ὀλίγον τὸ ὕψος βίαιον ὥσπερ γνωρίζετε. Δὲν γνωρίζω καὶ ἂν ἐκεῖνος προσεκλήθη εἰς τὸ γεῦμα ἔνθα ἐνεφανίσθη ὁ νέος ἐπενδύτης, ἀλλὰ παρεκλήθη ὑπὸ τῆς κ. Δουβάλ εἰς κυνήγιον, ἧτις εἶχε ἐξοχὴν παρὰ τὸ Fontaine bleu. Ἡ Ἐμμελίνα ἦτο μία ἐκ τῆς συνειδίας· ἐν τῇ στιγμῇ τῆς εισόδου ἐν τῷ δάσει, ὁ ἦχος τοῦ βουκίνου ἀφηνίασε τὸν ἵππον οὗ ἐπέβαινε· εἰθισμένη εἰς τὴν ιδιοτροπίαν τοῦ ζώου, ἠθέλησε νὰ τὸ τιμωρήσῃ ἀφοῦ κατεπραῦνθη κτύπημα διὰ τῆς μάστιγος δίδουσα ζωηρότατον, ὀλίγον ἐλειψε νὰ τῆς κοστίσῃ ἀκριβῶς ἡ ζωή· ὁ πτυρτικός ἵππος ἐλόξευσεν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ παρέσυρεν εἰς βαθύαν χαράδραν τὴν ἄφρονα ἱππέα, ὅτε ὁ κ. Δε-Μαρσάν ἀφίππευσας ἐσπευσε νὰ τὸν στα-

ματήσῃ, ἀλλ' ἡ σύγκρουσις τὸν ἀνέτρεψε, καὶ τῷ συνέτριψε τὸν βραχίονα. Ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἐμμελίνας ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐφάνη ἐξ ὁλοκλήρου μεταβληθεῖς. Τὴν εὐθυμίαν τῆς διεδέξατο φυσιογνωμία ξένου ρεμβαζμοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς κ. Δουβάλ ἐπωλήθη ἡ γῆ, καὶ δι'σχυρίζοντο ὅτι εἰς τὸν οἶκον τοῦ προαστείου τοῦ Saint-Honore, ἡ μικρὰ Δουβάλ ἀνύψου τακτικῶς τὴν κιγκλίδαν τοῦ παραθύρου τῆς καθ' ἣν ὦραν ὠραῖος νέος διήρχετο ἐφιππος πορευόμενος εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη μετὰ ἐν ἔτος ἡ Ἐμμελίνα διεκοῖνον εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς τοὺς σκοπούς τῆς, ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ τὴν κλονίσῃ· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃ τις περὶ τοῦ θορύβου ὅστις ἐγένετο ὅπως τὴν καταπείσωσι. Μετὰ ἐξ μηνῶν πεισματώδη ἀντίστασιν παρὰ πᾶν ὅτι δύναται νὰ λεχθῇ καὶ πραχθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν δεσποινίδα καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ κόμησσαν Δὲ Μαρσάν.

(ἔπεται συνέχεια).

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ

Ποίημα Οὐγγου Φωσκόλου.

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

*O tu, cui dolce imperio
Su i cor natura diede, etc....*

Ὡ ! Ὁραϊότη ἐσὺ ξανθὴ ὅπου γλυκεῖα ἐξουσία
Ἡ φύσις σου ἐχάρισε γιὰ τὴν κάθε καρδιά.
Ποῦ ἔρωτας εὐγενικούς, λαμπροὺς, χαριτωμένους
Πιστὰ ἑσένα ὑπηρετεῖ πάντα μ' ἐσὲ ἐνωμένους.
Τ' ἄδολο δέξου χάρισμα· ποῦ σου χαρίζουν φίλη
Καθὼς γεννιοῦνται οἱ στίχοι μου καὶ βγαίνουν ἀπ' τὰ χεῖλη
Καὶ ἂν αὐταῖς ἡ στρόφαίς μου σ' ἀρέσουνε κυρά μου
Θὰ πῶ πως εἶμαι ποιητὴς τῶρα μετὰ σωστά μου,
Μ' ἕνα σου θεῖο χαμόγελο τραντάφυλλόπλασμένο
Ποῦ εὐτυχίζει τοὺς Θεοὺς τ' Ὀλύμπου φωτισμένο
Φώτισε τὰ τραγούδια μου, ἐσὺ ποῦ λάμψις ἀπλώνεις.
Στὰ γλυκὰ μμάτια ὡμορφονιάς, καὶ σφάζεις καὶ πληγώνεις.
Σὺ ὦ ! Θεά, ποῦ βρίσκεσαι καὶ στέκεις χαραγμένη
Σὲ κάθε χεῖλο ἀρμονικὸ πάντα χαριτωμένη
Καὶ δένεις τὴν κάθε φωνὴν μὲ μιά γλυκεῖα ἀρμονία
Γλυκοὺς καλὸντας στεναγμούς εἰς τὴν κάθε καρδιά,
Ἡ δούαις σου ἡ χάριτες ὀλόχαραις κρατοῦναι
Τὸ γαλατῆνιο χεῖρ σου καθὼς σε προσδοκῶναι
Τὸ χεῖρ σου, ὅπου μ' αὐτὸ αὐτὸ πλάσεις προσδοκῶναι,
Καὶ στὴ ψυχὴ νέου ἐραστοῦ μὲ ἀκαταστασία

Πλέον γλυκεῖά κι' ἀπλότερη τὴν ἡδονὴ χαρίζεις.
 Ἄχ! ὦ! θεὰ ξανθόμαλλη, ἀνίσως χρωματίζεις
 Τοὺς στίχους μου καὶ ἀντηχοῦν ἀπὸ τὰ χρώματά σου,
 Ἄν ὅλοι μου οἱ στοχασμοὶ γυρίζουν κοντά σου.
 Κάμε ἐσπλαγγνία 'στὸ ποιητὴ 'ποῦ μὲλ' χρυσὴ παρθένα
 Τοῦ ἔχει μὲ τὸν ἔρωτα τὰ στήθη πληγωμένα
 Σὺ κάμε τὴν περσσότερη νὰ ἔχῃ σταθερότη
 Σ' ἐμένα, ἢ λιγώτερη τῆς ἐρωτικῆς ἀπλότης.
 Εἰς ταῖς ἡμέραις ταῖς χρυσαῖς τῆς Φλώρας τὸ παιδάκι
 Πετᾷ, κ' ἐκείνη τοῦ λαλεῖ, ἔλα γλυκὴ ἀεράκι
 Εἰς τὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἔραστοῦ 'ποῦ τόσο σ' ἀγαπᾷ
 Ἐλα... ἀλ' αὐτὸ φεύγει κορυφὴ κι' ἀλλοῦθεν πετᾷ,
 Γιατί ὅταν ἐλεύθερο νὰ ἦναι αὐτὸ θελήσῃ
 Τὴν ἄλυσσο 'ποῦ τὸ κρατεῖ αὐτὸς θεὸς νὰ τὴ λύσῃ.
 Ἄχ! ὅμως αὕτη ἐλύθηκε ἡ ἀσπλαγχτὴν θεά μου
 Ἀπ' τὰ δεσμά μου, καὶ ἔφυγε, ἔχῃ ἀπὸ κοντά μου,
 Αὕτη ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἀδύναστη πηγαίνει καὶ ζητᾷ
 Νὰ εὕρῃ ὅποιον ἔρωτα ἐκείνη ἀπεθυμάει.
 Ἄχ! δυστυχῆς, ἀπεθυμῶ νὰ φύγῃ ἀπ' τὰ δεσμά της
 Μὰ δὲν μ' ἀκοὺς γλυκεῖά ὡμορφιά καὶ μὲ κρατεῖς σιμὰ της

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

διήγημα

(συνέχ. ἴδε προηγούμεν. φυλλ.)

— Ὁ οὐρανὸς διαψεύδει τὸν ὄρκον σου εἶπε τε-
 παραγμένη ἡ Ἀναστασία. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ
 τελειώσῃ τὴν φράσιν ταύτην ὅτε γαγόνες ὕδατος ἔ-
 πεσαν ἐπὶ τῆς καιούσης παρειᾶς της καὶ μετ' ὀλίγον
 ῥαγδαία βροχὴ ἐπῆλθεν ἵνα διακόψῃ τὴν γλυκεῖαν ἐ-
 κείνην συνέντευξιν,

— Ὁ οἶκός εἶνε κακός. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἔρως οὗτος
 θὰ μὲ καταστήσῃ δυστυχῆ, εἶπε σπεύδουσα νὰ εἰσέλ-
 θῃ εἰς τὸ οἶκον ἡ νεᾶνις.

— Καὶ ἐμὲ Ἀναστασία, μὲ ἐγκαταλείπεις ἄνευ
 ἐλπίδος; Πότε θὰ σὲ ἐπανιδῶ;

— Αὐριοῦν τὸ ἐσπέρας ἐνταῦθα εἶπεν αὕτη μετὰ
 τινὰ δισταγμὸν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς
 λαθραίως εἶχεν ἐξέλθει.

Ἐσκέπτετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της ὁ ὕ-
 πνος δὲν ἔλπει τοὺς ὥραίους ὀφθαλμούς της, ἀλλ'
 ῥῦδ' αὕτη τὸν ἐπεκαλεῖτο. Ὁλόκληρον τὸ σῶμα
 αὐτῆς ἀνετηνάζετο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ φιλήματος,

ὅπερ ἀντήλαξε μετ' ἐκείνου. Μετὰ τίνος; Καὶ ἐ-
 φοικία ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ μετ' ἐνὸς ἀγνώστου ἀν-
 θρώπου ὃν χθὲς μόλις ἐγνώρισεν, οὕτινος δὲν ἐγίνω-
 σκεν οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν καταγωγὴν, οὔτε τὴν
 θέσιν, οὔτε τὸ παρελθόν. Ναι, τῇ εἶχεν εἶπει τὸ ὄνο-
 μά του· ἀλλ' ἦτο ἄρα τὸ ἀληθές; Πόσα ἀρπακτικὰ
 βλέμματα εἶχεν ὑπ' ὄψιν των τὴν μεγάλην περιουσίαν
 της, πόσοι ἐπεθύμουν ν' ἀπολαύσωσι τῶν θελημάτων
 της. Καὶ ἐγνώριζεν ἡ Ἀναστασία ὅτι ἦτο ὡραία· τὴν
 κάτοπτρον αὐτῆς συχνάκις ἐλάμβανε τὴν εὐτυχίαν ν'
 ἀναπαριστᾷ τὰ κάλλη ἐκείνα τὰ ἐξαισία. Ἄν ὁ
 ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἀπατεών; ἂν ἦτο μόνον προ-
 μεμελετημένον σχέδιον τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς ὑπὸ
 πολλῶν ἀπορριφέντων ἔραστῶν; Καὶ τότε ὁ μονότο-
 νος τῆς βροχῆς κρότος ἐπὶ τῶν παραθύρων τοῦ κοι-
 τῶνός της τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐπανελάμβανε τὴν φρά-
 σιν «Ἀναστασία καὶ ἡ καταγωγὴ σου»;

Ἀνίσχυος συνεταράσσετο ἐντὸς τῶν σινδόνων κατα-
 ρωμένη τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχὺν τοῦ πάθους ἐκεί-
 νου ὅπερ τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ πᾶσαν ἄλλην σκέ-
 ψιν. Ἀλλ' ὅχι· ὁ ἔραστής αὐτῆς δὲν ἦτο τοιοῦτος· ἡ
 εὐγενὴς καὶ ἐπιβλητικὴ φυσιογνωμία του, ἡ τραχεῖα
 ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ κατακτῶσα τὰς καρδίας φωνὴ
 του τῷ ἐδείκνυσαν ἄνθρωπον οὐχὶ ταπεινοῦ χαρακτῆρος.
 Ταπεινοῦ χαρακτῆρος; Πλὴν τί πρὸς τοῦτο; Καὶ ἂν
 ἀκόμη ἦτο ὁ μεγαλοφρονέστατος ἄνθρωπος τοῦ κό-
 σμου τί τὸ ὄφελος; Αὕτη, αὕτη ἡ ἐξ ἡγεμονικοῦ οἴ-
 κου καταγομένη ν' ἀγαπήσῃ ἄνθρωπον ἄνευ ὀνόμα-
 τος, ἄνευ τίτλου; Καὶ ἡ βροχὴ ἐπανελάμβανε αἰ-
 ωνίως· «Ἀναστασία καὶ ἡ καταγωγὴ σου»· Ἐν τῇ
 πάλῃ ἐκείνη συνέκρινε τὸν ἀγνώστον τοῦτον πρὸς τὸν
 Ἀλέξανδρον τὸν τοσοῦτον ἀγαπῶντα αὐτὴν καὶ
 δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατί νὰ μὴ προτιμήσῃ
 τὸν εὐγενῆ ἐκείνον νέον, τὸν πλήρη αἰσθημάτων
 καὶ ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν καταγόμενον. Ἀνευ-
 να κατὰ βάθος τὰς σκέψεις της καὶ δὲν ἀνεύρισκε
 τίς ὁ λόγος ὁ παρωθήσας αὐτὴν εἰς τὴν ἀπόρριψιν
 τῆς προτάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τοσοῦτῳ δ' ἰσχυρὰ
 ἐπῆλθε τότε ἡ ἀνάμνησις τῆς προτέρως αὐτῆς ὑπερη-
 φανίας ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπανιδῇ εἰς τὸ ἐξῆς ἐ-
 κείνον τοῦ ὁποῖου ὁ ἔρως τοσοῦτον τὴν ἐξηυτέλισε
 ὥστε καὶ νυκτερινὴν συνέντευξιν νὰ παραδεχθῇ καὶ
 τὰ παρθενικὰ αὐτῆς χεῖλη νὰ ἐνώσῃ μὲ τὰ βέβηλα
 χεῖλη του.—Καὶ ἀπεκοιμήθη βαυκαλιζομένη ἀπὸ
 τὸν ψιθύρον τῆς βροχῆς καὶ ἀπὸ τὰς αἰωρήσεις
 τῶν αἰσθημάτων της.

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΩΝΙΟΥ

«Τῆς νύχτας τὰ κάλλη τὰ βλέπει ἡ μέρα
 καὶ γελᾷ λέγει εὐστόχως παροιμία τις τοῦ ἑλλή-
 νος»

νικοῦ λαοῦ. Καὶ εἶναι ἀληθές καὶ ὑπὸ πολλῶν εἰρ-
 μένων ὅτι ἀλλοίως σκέψεις ἐμπνέει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ
 λάμψις τοῦ ἡλίου καὶ ἀλλοίως τὸ σκότος τῆς νυκτὸς
 ἢ τῆς σελήνης τὸ ἡμίφως. Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ
 ἡλίου εἶναι τις πάντοτε εὐθυμὸς καὶ τὰ πάντα
 βλέπει ἀπὸ τὸ καλὸν αὐτῶν μέρος ἐνῶ κατὰ τὴν δύ-
 σιν ἀόριστόν τι αἰσθημα δυσθυμίας καταλαμβάνει τὸν
 ἄνθρωπον. Φαίνεται κατὰ τὴν ἐν κοινῇ χρῆσιν εἰκόνα
 ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μετὰ τῶν νυκτερινῶν ἀτμῶν δια-
 λύει καὶ τὰς ζοφεράς σκέψεις. Πολλὰκις δὲ τὴν πρωΐαν
 αἰσχύνηται τις καὶ μέμφεται ἑαυτὸν δι' ὅσα ἐσκέ-
 φθη κατὰ τὸ δίκστημα τῆς νυκτὸς.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἀναστασίαν· ἐ-
 ξύπνησε καὶ ὁ ἥλιος εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός
 τῆς. Ἀνεμνήσθη τοῦ χθεσινοῦ τῶν σκέψεων τῆς εἰρ-
 μου καὶ σχεδὸν περιεφρόνησεν ἑαυτὴν διότι εἰς τοιοῦτο
 συμπέρασμα κατέληξε· τὸ πάθος αὐτῆς ἰσχυροποι-
 οῦτο. Οὐχί, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, αὐτὸν καὶ μόνον θ' ἄ-
 γαπῶ καὶ ἂν ἀκόμη πέπρωται νὰ γείνω δυστυχής.

Καὶ ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης ἐνεδύετο. Ὁ Οὐγκὼ κα-
 τὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξεγέρσεως τῆς Τιτίκας λαμβά-
 νει ἀφορμὴν νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ κάλλη τῆς ἡρωίδος
 τοῦ καὶ τὰ μῦρα τοῦ παρθενικοῦ θαλάμου. Καὶ δὲν
 ἔχει ἄδικον· ὦ! ἔπρεπε νὰ εἶναι τις ἐκεῖ ἵνα ἴδῃ
 καὶ θαυμάσῃ τὸ ἐντελές τῆς δημιουργίας εἶμαι βέ-
 θαιος ὅτι καὶ ἂν ἦτο ὁ σερεωτέρας πε-
 ποιθῆσεως ἄθεος, ἤθελεν ἀναγνώρισις ὅτι
 βεβαίως ἀνώτερόν τι ὄν ἔχον τὴν ὑψίστην τοῦ
 καλοῦ ιδέαν τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ζωγρά-
 φου, τοῦ γλύπτου, τοῦ μουσικοῦ, ἐπλασε τὸ ζῶν ἐ-
 κείνο καλλιτέχνημα. Δὲν εἶχον ἄδικον οἱ Κωσαντινου-
 πολῖται ἀποκαλοῦντες αὐτὴν τὴν ὠραιότεραν νέαν
 τῆς πόλεως τῶν.

Δὲν εἶχε ἔτι τελειώσει τὴν προσευχὴν τῆς ὅτε πα-
 ρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν ἡ Κουζινη.

— Ἀναστασία, μήπως εἶσαι κακοδιάθετη; Πῶς ἄρ-
 γησες τόσον νὰ ἐξυπνήσης;

— Τί ὥρα εἶναι; Ζίτσα;

— Μὰ θὰ εἶναι τώρα ὀκτώμισι ὥρες.

— Δὲν ἤξεύρω πῶς συνέβη καὶ μὲ ἐπῆρεν ὁ ὕπνος
 τώρα τὸ πρωῒ. . .

— Λοιπὸν εἰπές μου, κόρη μου, ἀκόμη ἐπιμένεις;
 Τί ἀπάντησιν νὰ δώσωμεν εἰς τὴν Δόμναν;

— Σοῦ τὸ εἶπα μιὰ φορὰ θεία μου; ὅτι δὲν εἶ-
 ναι τῆς ὀρεξείας μου.

— Σήμερον θὰ ὑπάγω νὰ δώσω ἀπάντησιν.

— Πρᾶξες ὅπως νομίσῃς καλόν.

Συθροπὴ ἐξῆλθεν ἡ προσβύτις καὶ κινῶσα τὴν
 κεφαλὴν διὰ τὴν μωρίαν τῆς ἀνεψιάς τῆς. Νὰ μὴ
 θέλῃ τὸν Ἀλέξανδρον; Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο αὐτόχρη-

μα παραφροσύνη.

— Πόσον ἐλαφραὶ εἶναι αἱ νεκρικαὶ κεφαλαί! ἐ-
 σκέπτετο. Κύριος οἶδε ποία ιδιοτροπία τὴν κήμην νὰ
 ἔχῃ αὐτὰς τὰς ιδέας!

Ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Δόμνας ἐνθα προς-
 ἐπάτησε νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν γλυκυτέ-
 ραν τὴν ἄρνησιν τῆς αἰτήσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν
 ἀκούσει τὰ πάντα. Εἰσῆλθε τεθλιμμένος ἐντὸς τῆς
 αἰθούσης καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Κουζινην.

— Γνωρίζω, εἶπεν, ἐγὼ κυράτσα Κουζινην, διατὶ ἡ
 Ἀναστασία ἀπορρίπτει τὴν πρότασίν μου. Πολὺ ἄδι-
 κον ἔχει νὰ μὴ παραδέχεται τὸν ἑρωτά μου. Ἀλ-
 λά δὲν γνωρίζει πόσον τὴν ἀγαπῶ. Πιστεύω ὅτι θὰ
 ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ τῆς ἀποδείξω τοῦτο. Εἰπέ
 τῆς ὅμως ὅτι ἂν καὶ μὲ ἀποσφραγίσῃ, ἐγὼ ποτὲ
 δὲν θὰ παύσω νὰ τὴν ἀγαπῶ, οὔτε θὰ νυμφευθῶ
 ἄλλην γυναῖκα. . . .

— Καλὲ παιδί μου ἀνέκραξεν ἐκθαμβος ἡ Δό-
 μνα, τί λόγια εἰν' αὐτά;

— Αὐτὰ νὰ τῆς εἴπῃς ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλέξαν-
 δρος, ἐὰν ποτὲ τῆς ἐπέλθῃ καμμία δυστυχία ἢ ἐν-
 θυμηται ἐκεῖνον ὅστις πάντοτε μακρόθεν θὰ τὴν δια-
 φυλάττῃ καὶ ὅστις θὰ εἶναι ἑτοιμὸς νὰ πράξῃ τὰ
 πάντα ὑπὲρ αὐτῆς.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτολεξεῖ
 ἐπανέλαβε μετὰ καὶ πολλῶν προσθηκῶν πρὸς τὴν Ἀ-
 ναστασίαν ἡ Κουζινη ἐλπίζουσα ὅτι θέλει συγκινή-
 σει τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος.

— Πράγματι τὸν λυποῦμαι ἀπάντησεν αὐτῇ. Μὲ
 ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ καὶ ἂν μὲ ἐνυμφεύετο θὰ ἔζων
 εὐτυχής ἀλλὰ δὲν δύναμαι.

— Μὰ διατὶ λοιπόν;

Ἄλλ' ἡ Ἀναστασία δὲν ἀπάντησε.

— Ἀλήθεια κόρη μου, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ
 Κουζινη, ἔρχεσαι νὰ ὑπάγωμεν τὸ ἀπόγευμα εἰς τοῦ
 θείου σου τοῦ Δούκα;

— Ὅπως θέλεις.

— Ξέρεις, θὰ ἦναι ἐκεῖ καὶ ὁ Λιμπεράκης.

— Μπᾶ! Καὶ πῶς αὐτό.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχουν κᾶτι νὰ συσκεφθοῦν.
 Δὲν ἤξεύρω καλά. . . ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει νὰ
 τοὺς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὸν Σουλτᾶ-
 νον. Θὰ εἶναι ἐκεῖ ὁ Κοπάνης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
 Τί λέγεις πηγαίνομεν;

— Πηγαίνομεν ἀπάντησεν ἡ Ἀναστασία.

Ὁ Λιμπεράκης ἦτο κατ' ἐξέχον τὴν ἐποχὴν εἰς
 τὸ Φανάριον ἡ οὐμλία τῆς ἡμέρας. Ἀρχαῖος πειρα-
 τῆς καὶ προστάτης τῶν πειρατῶν καὶ ἀρχαῖος πειρα-
 τῆς εἶχε ῥιφθῇ ὑπὲρ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὰ κάτεργα ἐν
 οἷς ἐσέναξεν ἐπὶ ἐννέα ὀλόκληρα ἔτη. Ἀλλὰ κατὰ

τὸν πόλεμον τοῦτον ἡ Πύλη βλέπουσα ὅτι μόνη δι-
έξιδος εἶναι ἡ προσοικειώσις καὶ φιλία τῶν Χριστι-
ανῶν καὶ κολακεύουσα παντοιοτρόπως αὐτοὺς, ἀφ' ἐ-
τέρου δὲ συνειδυῖα τὴν τέλμην καὶ τὴν δραστηριό-
τητα τοῦ πρώην πειρατοῦ ἐξήγαγεν αὐτὸν τῶν κα-
τέρων καὶ ἀνηγόρευσε ἡγεμόνα τῆς πατρίδος τοῦ
Μάνης. Ἀπῆλθε ὁμῶς ὅπως ἀποσείλῃ αὐτὸν μετὰ
στράτου κατὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐγγυηθῇ περὶ
τῆς πίσεως αὐτοῦ εἰς τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν. Τοῦτο δὲ
ἀνέλαθεν ὁ ἐπὶ πλούτῳ τότε διακρινόμενος Κοπάνης.

Ἐπομένως δεδικοιολογημένη ἦτο ἡ περιέργεια τῆς
Κουζινῆς νὰ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τοῦ ὁποίου ἡ
ιστορία ἔγεμε τοσούτων παραδόξων συμβάντων.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δούκα ἡ αἵθου-
σα ἦτο πεπληρωμένη ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων
τότε ἐν Βυζαντίῳ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐκ τινος
παρακειμένου δωματίου εἰς ὃ εὐρίσκοντο αἱ γυναῖκες
ᾠδήγησαν τὴν Ἀναστασίαν καὶ τὴν θείαν τῆς μίᾱ
ἐκ τῶν τῆς οἰκίας πρὸς τὴν θύραν ἣτις ἡμιανοικτὴ
οὖσα ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ τις ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Ἰδοὺ ὁ Λυμπεράκης, εἶπεν εἰς αὐτάς· ἐκεῖνος ὁ-
ποῦ κάθηται εἰς τὸν σοφᾶ ἐκεῖ κάτω.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς
τὸ ὑποδειχθέν μέρος.

Περιβεβλημένος τὰ πολύτιμα αὐτοῦ ἐνδύματα ἐ-
κάθητο μαλθακῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ σοφᾶ δια-
κρινόμενος μεταξὺ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν διὰ
τῆς ἄρρενωπῆς φυσιογνωμίας του ὁ βέης τῆς Μά-
νης. Ἀλλ' ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ θάμβος καὶ ἡ ταραχὴ
τῆς Ἀναστασίας ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀνε-
γνώρισεν ἐκεῖνον πρὸς ὃν ἔως ἀκαταλόγιστος ᾤθει αὐ-
τὴν καὶ ὅστις ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα εἶχεν ἀποπλανήσει
τὴν καρδίαν της. Ἀλλ' ὁποία μεταβολή! Ἀντὶ τῆς
καταλεύκου φουστανέλλας θαρύτιμος Ἀσιανὴ στολὴ
ἐκόσμει τὸν βέην· ἀντὶ τοῦ ἀνδρωπρεποῦς θαδίσμα-
τος νωχελὲς κατάκλισις ἐπὶ τοῦ σοφᾶ ὑπεδείκνυσεν
αὐτὸν· ἀντὶ τῆς ἡρωικῆς αἵγλης ἐγκλημάτων καὶ
προδοσιῶν στίγματα ἠκολούθουν τὸν βίον του. Δὲν
ἦτο πλέον ὁ Πέτρος Νικολάου, ὁ πολεμιστῆς, ὁ τρέ-
φων ἀδιάλλακτον κατὰ τῶν Ἐνετῶν μῖσος καὶ
πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τούρκων, ἀλλ' ὁ Λυμπεράκης ὁ
πειρατής, ὁ κατὰ τὰ συμφέροντά του αὐτομολῶν
πρὸς ἀμφοτέρους καὶ προδίδων τὴν πατρίδα του.—
Ἦτον ἡ ἀπογοήτευσίς σφοδρὰ, ἀλλ' ἐπέδρασεν ἄρα
ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Ἀναστασίας;

(ἔπεται συνέχεια)

Α. Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ποίημα τοῦ
πολυτίμου ἡμῶν καὶ ἀγαπητοῦ συνεργάτου,
εἶνε ἀπήχησις ἐτέρου προδημοσιευθέντος τοῦ
κ. Μ. Μαρτζώκη, ὃν καὶ ἐννοεῖ διὰ τῆς
προσφωνήσεως, ὁ Vate, ὁ πειρητής.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ITALIA E GRECIA

No, non temer ne' di nefasti, o Vate;
Colui che regge dell'Italia il fato
Ricorda quanto sangue ebbe versato
Grecia per Fede e patria Libertate.

Le regie bende ha in esso incorporate,
E l'alto suo destin non fia mutato
Se il mondo nel periglio ognora ingrato
All'avito eroismo oppone armate.

Dal Campidoglio partirà l'accento
Che rammenti all'Europa il sacro dritto,
Onde il crudel servaggio non sia inulto.

Già sull'Acropoli echeggiar io sento
L'Inno che infiamma Ellenia al gran con-
Di cui nuovotrofeo nel Ciel fu sculto[flitto*]

Corfù, 1 Aprile, 1886.

F. DI MENTO.

*. Alludesi alla fervida Poesia «L'Inno Nazio-
nale de' Greci» dell'illustre Comm. Pietro Bernabò
Silorata.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιχαὴλ Ἀγγελος (Φ. Δι' Μέντος).— Ἡθῆ, ἔθιμα,
καὶ δοξασίαι τῶν ἡμερῶν μας (Α. Λασκαράτος).— Ἑμ-
μελίνα, μετάφρασις (Γ. Μάνσης).— Ἐκ τῶν τοῦ Φωσκό-
λου (Α. Κυφοκέφαλος).— Ἀναστασία, διήγημα· συνέχ.
(Α. Μάτσης).— Italia e Grecia (Φ. Δι' Μέντος).

ΤΥΠΟΙΣ Σ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥ